

[Steincke.]

tagelser fra den normale Retspleje, uden hvor aldeles afgørende Grunde taler derfor. Jeg ser derfor ikke rettere, end at i hvert Fald i Tilfælde, hvor der fra nære Paa-rørende til den dræbte stilles bestemte og vel at mærke nærmere begrundede Krav om en Undersøgelse, bør Justitsministeren træffe de fornødne Foranstaltninger til Oplysning om, hvorvidt den dræbte maa anses for uskyldig i de ham paasigtede Forhold, saa at hans Navn eventuelt kan renses og hans nærmeste faa den Oprejsning, de har Krav paa. Derimod har jeg naturligvis intet Ønske om, at der skulde gives Oplysninger om, hvem der har foretaget Likvideringen, eller gives andre Oplysninger, der er selve Oprejsningsspørgsmaalet uvedkommende. Jeg gaar naturligvis her ud fra som en Selvfølgelighed, at den eller de, der paa strafbar Vis, af privat Fjendskab, gennem Bagvaskelse eller i øvrigt med Forsæt har angivet vedkommende som Stikker, drages til Ansvar og i disse Tilfælde ved Politiets Foranstaltning.

Jeg henstiller dette til den højtærede Regerings Overvejelse og beder specielt den højtærede Justitsminister drage Omsorg for, at den Kilde til Mistænksomhed og Utilfredshed, der nu flyder af den gældende Praksis — muligvis uden Grund — maa blive stoppet. Jeg tror, at dette i Længden vil være i alles, ogsaa i Modstandsbevægelsens, velforstaede Interesse.

Jeg har ikke her fordybet mig i nogen af de enkelte Sager, som har fremkaldt eller næret denne Uvilje over for den gældende Praksis, men jeg har blot ved disse Bemærkninger villet henlede de ansvarlige Myndigheders Opmærksomhed paa den skildrede Misstemning og paa de Muligheder, der efter min Opfattelse er for at faa den fjernet.

Rytter: Som omtalt af Udvalgets Ordfører (Lannung) havde det ærede Medlem Hr. Jepsen Christensen og jeg oprindelig tænkt at stille et Ændringsforslag med Hensyn til de Folk, der var gaaet i tysk Krigstjeneste. Vi gaar ud fra, at der er en hel Del Idealister, der har gjort dette ud fra den Betragtning, at de gavnede deres Fædreland Danmark, og fordi de officielle Myndigheder herhjemme havde givet deres Tilladelse dertil. Desværre var der ogsaa en hel Del Mennesker, som man har liden Sympati for, bl. a. fordi de senere kom hjem hertil og opførte sig paa en saadan Maade, at vi fik en vis Afsky for dem, og det er desværre ogsaa kommet til at præge Synet paa dem, jeg nævnte først. Naar vi

ikke desto mindre ikke stillede Ændringsforslaget, var det ud fra den Betragtning, at det ikke kan gennemføres. Jeg er enig i den Betragtning, som den ærede Ordfører gjorde gældende, at vi skulde have holdt fast ved vort Synspunkt, da Loven oprindelig blev vedtaget, men alle ved jo, hvorfor vi ikke gjorde det; men jeg haaber, at den Omstændighed, at vi har nævnt Spørgsmaalet her, vil gøre, at det stadig er levende. Det vil efter min Mening nemlig ikke forsvinde. Den danske Befolkning vil, naar der er gaaet nogen Tid, reagere og sige som saa, at de Folk, der med Tilslutning af den danske Regering, uden at det blev fraraadet dem, gik i tysk Krigstjeneste, ogsaa bør være straffri.

Selve denne Diskussion skal jeg ikke indlade mig paa, den har vi haft tilstrækkeligt her; men jeg vil blot under Hensyn til, at en hel Del af disse Mennesker kan blive omfattet af en senere Amnesti, hvad jeg haaber, henviser til tre Fakta fra Nürnbergprocessen, hvoraf de to allerede har været nævnt. Det ene Faktum er, at de højeste Anklagemyndigheder der straks fastslog den Tanke: i denne Proces skal vi ikke tale om Handlinger, der er dadelværdige, men ikke strafbare, vi holder os kun til de strafbare Handlinger, thi hvis vi tog de andre Handlinger med, vilde det være den tungeste Arv, vi overhovedet kunde tage efter Nazismen, og det vil vi ikke. Den anden Kendsgerning er, at det under Nürnbergprocessen er blevet slaaet fast, at Danmark ikke var i Krig med Tyskland fra 1940 til 1943, og man har udtalt, at Tyskerne netop af den Grund skal straffes strengt, for saa havde de ikke Grund til at opføre sig over for vor Hær og Flaade, som de gjorde. Derfor synes jeg ikke det ser godt ud, at man fra nogle Sider herhjemme vil gøre gældende, at vi var i Krig. Dertil kommer endelig det nye Faktum, som er kommet frem under Nürnbergprocessen, at det viser sig, at selve Hitler har været inde paa den Tanke at foretage Tvangsudskrivning her i Danmark, enten det nu skete ved, at Arbejdere førtes til Tyskland, eller ved, at en Del af vor Hær eller Flaade skulde tages eller en Del af Landet indkorporeres. Det viser Rigtigheden af de Udtalelser, som de daværende Ministre Brorsen og Scavenius i sin Tid fremkom med, da Spørgsmaalet var aktuelt — og hele Rigsdagen, alle Partier, alle deres Medlemmer godkendte jo de Skrivelser, der blev sendt ud —, idet de sagde: det er fornuftigere at gaa med til, at Danske gaar i tysk Krigstjeneste, for det vil virke som en Lynafleder over for